

Isidre Grau, novel·lista i narrador, és autor de quinze novel·les -entre les quals destaca la pentalogia d'*Els colors de l'aigua* (Premi Sant Jordi, 1985) i la darrera *La ciutat dels solitaris* - i sis reculls de contes, a més *Primer paisatge*, unes memòries d'infància ficcionades. Professor jubilat de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès i col·laborador en premsa, durant més de quatre anys ha publicat a la revista digital Núvol els contes breus que ara s'apleguen en aquest recull.

Voliana Edicions

Biolits = instants de vida passats per la literatura.

Aquests Pinyols madurs són el fruit d'extremar la brevetat a l'hora d'explicar històries. El repte va començar el març del 2013 amb la publicació a la revista digital Núvol d'una sèrie de contes que amb poc més d'una pàgina exploraven mons diferents. Es deien *biolits* perquè volien ser *instants de vida passats per la literatura*. Després de quatre anys llargs de mantenir l'experiment, aquí hi ha els vuitanta-cinc biolits que han madurat, a punt de nova lectura, més lliure i interconnectada.

Són històries sorgides dels estímuls de cada moment, obrint i tancant diferents línies, deixant-se guiar pel pas del temps i la inspiració. El més difícil sempre és trobar el pinyol de la història; després és cosa de desplegar l'argument i fer créixer els detalls. Escriure i sobretot reescriure, esporgant el que sobra, injectant el que falta, fins que el pinyol ja està madur, al servei del lector.

Ara, el propòsit és que cada història es defensi per ella mateixa, amb tota la gamma de veus narratives i amb uns tons que van des de l'humor més declarat a les situacions més dramàtiques, defugint tant l'astracanada com la tragèdia. Perquè la vida està feta de molts contrastos que ens convé contemplar amb generositat, sense que la sang arribi al riu. Que cada un d'aquests pinyols acabi de madurar a la consciència del lector, fins que es noti per dins el plaer de la fruita sencera. I, si pot ser, que s'estremeixi.

El més difícil sempre és trobar l'embrió i la forma narrativa que pot adquirir; és a dir, connectar amb el pinyol de la història

El pinyol ja està madur, encara que la fruita pugui créixer més i més a instàncies del lector quan es pregunta: "I què va passar més?" o "I ara què passarà?"

La vida està feta de molts contrastos que ens convé contemplar amb generositat, sense que la sang hagi d'arribar al riu.
– *De la presentació.*

“L'autor d'aquests biolits va preferir cenyir-se a un exercici d'autocontenció, sabent que s'hi jugava la migrada atenció dels lectors... El biolit és com un espresso, o una pastilla d'efectes retardats, que es proposa de concentrar tot un món en la mínima expressió.”

Bernat Puigtobella